

სენსენიზი

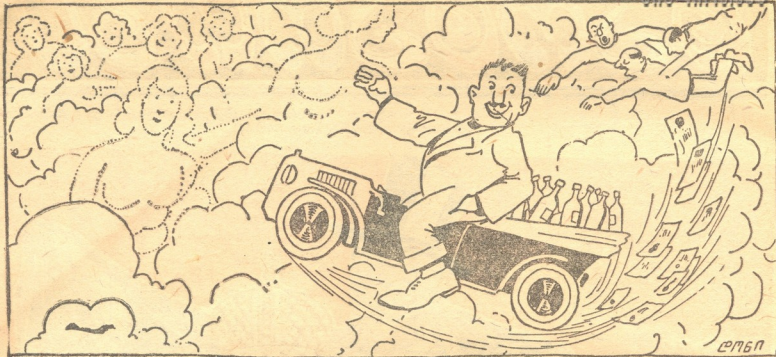
საქართველო
საბჭოთაო

ბრიტანეთის საიმპერია კონფერენციაზე ახალშენები და დომინიონები თხო-
ვლობენ უფლებების გაფართოებას.

ჩამბარლენი (დიდი ბრიტანეთის — ინგლისის ლონს): ღმერთმა დაგვივაროს, თორემ თუ ახალშენები და დომინიონები ჩამოგვშორდენ, — მართა კული შერჩება და მაშინ დიდი ბრიტანეთი კი არა, პატარაც აღარ იქნება.

თანადიდროვე „პერანდი“

პაროდია.

მიპქრის, მიმადრენს უგზო-უცვლოდ ჩემი შოფერი.
 უკან მომდევნე ძმა-ბიჭები, ამჭრები ზევრი.
 გასწი, შოფერო, ავტოს სირბილს არ აქვს საზღვარი!
 და ლენინს მიეც ფიჭვი ჩემი მანვე მულეღარი.

გააღე კარი, გააბე კასა,
 ფულებს დაავლე ორევე ხელი.
 გასწი „არტო“-სკენ და შემიმოკლე
 მოუთმენელსა გზა მისასვლელი.

რაა ორი დღით მოგშორდე საქმეს,
 არ გამოეცხადე მე სამსახურში!
 ნულარ ვიხილავ ჩემს მაშინისტკას
 რომ ვუჭურჩულებ „რაიდაცებს“ ყურში!

სადც დამიღამდეს,—იქ გამოთენდეს,
 ჩამოქმინოს სუფრაზე მთეროლსა.
 მხოლოდ „უარსკვლავთა“ ჩემიან მავალთა
 მე ვუკიდებდეს განცხრომის აფსა!
 მე ნუ დავებრუნდე დამით ოჯახში
 და არა ჩაეწეე ლოგანი ცოლის.

ჩემი სიმთვრალით ზარდაცემულსა
 ცოლს არ ჩამოსწყდეს ცრემლები ბროლის.

გასწი, შოფერო, გადამატარე
 სინდის-ნამუსის ზღუდე-საზღვარი;
 არ შეჩინებია ის არასოდეს,
 ნუ გეშინია, ახლაც არ არის.

თუნდც დამიჭრონ, გამასამართლონ,—
 ქეიფი მაინც ხომ კი შემჩრებე?!
 გამოკიდლება, გზა გაკაფული
 ძმა-ბიჭებისთვის მაინც დარჩება.

და ჩემს შემდგომად იმათ ხომ მაინც
 სინძლე გზისა არ შეაწუხებს?!
 იქეიფებენ, მომიგონებენ
 და საიდგრაქლოსა ჭეჩმს ყველა ჰხუხებს...

გასწი, შოფერო, ავტოს სირბილს არ აქვს საზღვარი!
 და ლენინს მიეც ფიჭვი ჩემი მანვე მულეღარი.

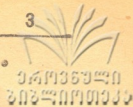
იხალი.

„თანდილას დარდი“

ჩაფიჭრებულა თანდილა, დაუკრეფია ხელები,
 შესცქერის უნივერსიტეტს, თვის ბედზე განახლები.
 ვერ ჩავხაზავ გამოცდ. ჩაფიჭერ ოხერ-ტილო,
 გაზეთში გვიარი ვერ ვნახე, მიხდება კვლავ ხეტიალი.
 როდემღი ვტკეპნო ქურები, როდის შეიღობოს ბედიო?
 ვიღას შეეჩვილა, არ ვიცო, თოვანც ვერ ვამიბედიო.
 საშუალო ცოდნა მივიღე... რით დავიკრიჩო თავია?...
 მამა საყვედურს მიცხადებს, დედაც იმავე ავია...
 რას მივეყო ხელი? ხენა-თესვას ისედაც მოვახერხებდი,
 გაპრობაც ვერ შეეძებდი... სწავლაში ხსნას რაით ვეძებდი?
 მუშათ შევიდგი?! ვთავალობ... სხვა სამსახური სად არი?

მასწავლებლობას ვერ შევძლებ, რა ენახო ჩემი სადარი?...
 მამას ეგონა:—„ავშენდი, შეილო მყავს განათლებული“,
 არ იცის—ქუჩას რომ ვტკეპნი სიმშოლით დასუსტებული.
 ეს ჩემი ცოდნა, ნეტავი, მე როდის გამახარებსა?
 ხსნაში რა პირით დავებრუნდე?! როგორ წარვეუდდე ხა-
 ხარებსა?

უნივერსიტეტს ვემდებო—გამომიხურა კარები;
 შორიდან ვებედავ შეტეღვას, ახლოს ვერ მივეკარები.
 ეჰ! ისევ ქუჩას შევეუროთო ეს ჩემი წყლულ-იარები,
 ალბათ, ბევრს ენახავ, რომ იცოს ჩემსავით მგლოვიარები,
 —
 საშურელი შმაილა.

ადინისტრატორები და „ჩქას-ეკილი“

აბა მკითხველო! დამიგდე ყური, მართალია ქორები დღის, თითქმის თვეზე გაზრდეს წაყითხვის შემდეგ ხე-ვეთი, იმასე კი ამბობენ, რომ თითქმის ზოგიერთები გაზრდის არ კითხულობენ, მაგრამ ყველაფერი ეს კორია და დაუყურებელი გაზრდილი გაზეთი „მუშა“ 22ოქტომბრის თარიღით და წაყითხეთ ჩვენთან ერთად თუ რა სწე-რია იქ:

„პასუხი შეკითხვაზე“

„18 ოქტომბრის პლენუმის სახელობის მუშათა კლუბში ამხ. ანდრეიჩიკის მიერ წაითხულ მოხსენებამ მრავალი შეკითხვა გამოიწვია ეს კითხვები და მასზე გაცემული პასუხი საყურადღებოა. მოვიყვანო რამოდენიმე.“

შეკითხვა: რატომ დღეობი მორიგეთ მეოთხე არ აძლიერებ ჯილდოს?

პასუხი: უსათუოდ უნდა მისცენ.

შეკითხვა: რატომ გენერალურ ხელშეკრულებას არ ემორჩილებიან ადინისტრატორები?

პასუხი: უნდა დაემორჩილონ.

შეკითხვა: რატომ მოძრაობის დარგში არაა შემოღებული 42 საათის დახვეწების წესი?

პასუხი: უნდა იყოს.

ეს შეკითხვები ამტიცებს, რომ რჩინის გზის მუშე-ბი ბეჯითადად აძვირებენ თვალყურის კავშირის სხობრებას. აქ გასათვალისწინებელია სხვა ვარემოებაც.

გენერალური ხელშეკრულება მითად ძნელი ენით არის დაწერილი, იმის გაგება-შესწავლა რთული საქმეა“.

წაყითხეთ ეს წერილი გაზეთში და აღფრთოვანებაში მოიხვეთა მომხსენებელ ამხ. ანდრეიჩიკის მოქმედებამ. უნებლით მომავლია: თავიდან გუიოჩინა სკინჩას (პა-ტარია ფრინველი) თოფი ძირლია და ვერ მოჰკლა, თოფი კუთხეში მიავსდა და კმაყოფილებით წამოიძახა:

— ჩემი ხელიდან სკინჩა მანძე მკვდარია.

მართალია, პირნათლად მოუხდია თავის წმინდა მოვალეობა მომხსენებელს: შეეკითხენ, გაცა პასუხი. დაწმუნებული ვარ მუშები დაკმაყოფილდნენ პასუხით და მიყიყი ამხ. ს. დ-ძეს რად მამინია კითხვა რთულად!

ნუ თუ არ იცის ამხანაგმა, რომ ჩვენი მუშები ხი-რებული ხალხია და მუშაობაზე ხელფასს ითხოვენ?!

ზეთი მოყვანილ კითხვა-პასუხს რომ გავეცანი, ზო-გიერთი ადინისტრატორების ბუნებაც ხათელი გახდა ჩემთვის.

ადინისტრატორების ხასიათი ძალიან ჰგავს ჩემი უნ-ტროსი ვაყის „ჩქას-ეკილს“ ხასიათს.

ვიკი: ვულვოლდინე მკითხველი კალენდარის მონახავს და დაუწყებს ძებნას არსებობს თუ არა ასეთი სახელი.

— რა არის, ვიკი, „ჩქას-ეკილი“? რატომ არ გამო-გონია? საბურთულოს იგი და ათვალდირებს კალენდარის ფურცლებს. მაგრამ ვერ ნახავს. „ჩქას-ეკილი“ მე დედარ-კვირემ საკუთარ ვაყს, და აი რატომ:

ურემო მომყავდა ფონში. (ხილი ბეგრ მღრნარეუკ არ არსებობს, და არც საკორია, რადგან ფონი ასრულებს-მის დანიშნულებას) ჩემი ურემი მორევი მოიქცა. ხარეზმა თავი გაანათავისუფლა და ნაბირისკენ აიღო გეზი (კრებით: ჩემი ვიკი ყელამდე წყალში აღმოჩნდა და იძირა. მე ნაბირზე ვიდექი. ჩემთვის ასეთი საკიბის დაღვა: თუ ჩემი ვიკი კლდში მოჰკიდებდა ხელს ხარის, ხარეკ და ბიკი ნა-ბირზე ვაგიდოდენ მშვიდობიანად, თუ რქაში მოჰკიდებ-და ხელს,—ხარი თავს დალუნჯავდა—და მეუღუებოდა ორი-მე: საბურთულებმა მოვითე ყვიროლა:

— ბიკო, რქას ვკიდე... ბიკო, რქას ვკიდე.

ვიკი: ჩემი ვაყის უქულმართი ხასიათი, იგი—ჩა-ფრინდა ხარის კულში და ხარიც და ვაყიც გადარჩა დაღრ-ჩობას.

ჩემი დასკვნა ამის შემდეგ ასეთია: როცა ხელშეკრუ-ლება იღება ადინისტრაციასთან, ყველა მუხლს უნდა მიეწეროს სულ უფროალი შენიშვნა, სახელდობრ ასეთი: მაგალითად: მუხლი პირველი: მუშებს უნდა მიეცეს ხელფასი.

შენიშვნა: „ადინისტრაცია არ უნდა დაემორჩილოს ამ დადგენილებას.“

მამინ მუშები უშეკვლად მიიღებენ ხელფასს. მუხლი მეორე: მოძრაობის დარგში უნდა იყოს შე-მოღებული 42 საათის დახვეწების წესი.

შენიშვნა: ადინისტრაცია არ უნდა დაემორჩილოს ამ დადგენილებას.

მამინ მუშები უშეკვლად დაიხვეწებენ 42 საათს, და ასე შემდეგ.

ჰო, მართალია ჩემს ვაყს რომ რქას-ეკიდე დეარეკი, მეორე საბურთულო-უქულმართი არ მომიშორებია, მაგრამ რადგანაც ასეთი რთული საკითხის გადაჭრაში მომიხმარა და დარწმუნებული ვარ ხელშეკრულებები აწი ჩემი გე-გმის მიხედვით დაიღება, სახელს უქულმართს ხაზს ვესვამ და ჩემს ვაყს რჩება მხოლოდ და მხოლოდ ერთი სახელი რქას ეკილი.

სიმონ-აღა

„დახვეწილი“

— აბა, შევილა, ორი მეტრო ლაზია ამიწონი

„რ მ მ ა ნ ი“

რათ გათენდა ქვეყნად ის დღე,
ცის ნათელი როცა ვინაზე?
ან ის ეამი რად არ გაპქრა,
როს ვიხილე შენი სახე.

თუმც არ მინდა სხვ შენი
თვალ-წინ ხატად დაივიწყო,—
მაგრამ მაინც არ იქნება
დღემი ასეჯერ არ გახსენო.

მაგონდება უამი ვარსკვლავი
პირველად რომ გავიციანი;
მაგონდება შენი ტრფობა
ენმაკისგან მონათნი.

ანგელოზად მომქმენენ,
გამანათ რაღაც სხვით
და ჩემს გულში მოხერხებით
შემძვერ გველის წიწილივით.

შენის ხილვით სიხარულსა
სიხარული მივამატე
და ჩემს სულში საოცრავად
სახე შენი გაეხატე.

ჩემს ოცნების ტურფა ბალში
მზოლად ერთი შენ გამეფდი,
მეც იქ ვიყავ და სასურვად
ტრფობის ხელით ვარდ მიკრეფდი.

შენთან შეყრას მოვილოდი,
ვით ღიღამის გათენებეს;
გული გრძობით განახლებს
ვერ ითმენდა დაყოვნებას.

რომ მინახე მარტო სადმე
მე ეს მქონდა ვანზრახული
და თან შენთან შეყრის წასი
ასე მქონდა დასახული:

ღამით ბაღში ბნელ ხის-ძირში
საალერსო ღანდი მოვავ;
მას ენახავ და მისი ხილვით
ამშორდება მწარე გლოვა.

შემდეგისთვის თუ რა მსურდა,—
ამის თქმა არ მიხერხდება;
ამას ასე უთქმელიათაც
განდეგელიც— კი მიხედება.

მაგონდები ზე-სართლის
შოაჯიზზე გადმომდგარი
ვილაცას რომ შესცქეროდა
სახე შენი მოღმარო.

მაშინ მე შენს კაბის ქვეშეთს
შეგაცქეროდი გულ-დაწყვეტით,
სიხაროვებს მოკლებული
კმაყოფილი ვიყავ ქვერტით.

რა კრძალვით და მორიდებით—
ფწერდი შენთვის პირველ ბარათს,
შეგ ვაჟსოვდი შენს სიტურფეს,
ჩემს განაოვნებს და ტრფობას მარადს.

ის ბარათი თვით გადმოგვეც,
სხვაზე ნდობა ვერ გავებდე—
(გახსოვს მაშინ სიოცხვილისაგან
გვერდზე როგორ გავიხედე?)
მოგწორად და დარწმუნებით
მოვილოდი შენგან პასუხს,
რომ დამხსნელად მომეწინადა
უშენობით გულ-შენაწესს.

ლოდინის დრო გამიგრძელდა,
თვე გავიდა ცხრა თუ ათი,
ჭირისგან წმინდად იყავ,
რის პასუხი, რა ბარათი.

შემდეგ წერას მოუფხვრიე,
—გადავცინეთ კალმის წვერ ი,
მაგრამ მაინც ვერ მივიღე
შე ბარათი მაგიერი.

ბარათმა რომ აღარ გასქრა,
მოციქული მოვიზახენე;
რასაც გვანობდი ყოველივე
დაფარული გაგიუღანე.

მოციქული შემობრუნდა,
რა გევიდა მკიორ ხანი,
სიტყვა მითხრა საიმედო,—
—დაეწინა პაემანი.

მეტის-მეტე სიხარულით
გულმა იგრძნო აფეთქება,
მახდ ვიყავი, მაშინ შენთვის
დამწერა ქებათ-ქება.

ოჰს!-როგორის აღტაცებით
მოვილოდი დანიშნულ დროს...
როცა ღამით ყველა მიწვა,
მოგაეთხე შენს სამკილორს.

ხან გისტენდი, ხან გიმღერდი,
ბოლოს კიდევ ჩავახველე;
მაგრამ მაინც ჩემს ვასაქურს
ამ ხერხებით ვერ ვუშველე

არაფერი გამოვიდა,
გავიტყე მხოლოდ მწერსა
მის წამოველ, მწერსა
დამცირება და სიოცხვილი.

გრძნობა გულში დაღუბული...
და თან შენი ტრფობის ალოც
ეხ, ვინ იცის, თუ რამდენჯერ
გავათენე ასე დამე,—
მაგრამ მაინც შენს ბაღნარში
ტრფობის ხილი ვივარ ევამე.

ო იმედი ვარდამიწყდა,—
შეტყდა რწმენა, დასქნა გული,
ტანჯვის მორეც დემსგავსა
შეიცვალა ჭირთა ქარად,
ხან წულ-კავად გადიქტა,
ხან ნაწლევთა თიაქარად.

ველარ გავძელ, ტანჯვათგან
მოვიქაბტე, მოვილაყე;
წუთი-სოფლის აღიარა მწამს,
იმედგან დავიტოვე.

როგორც ვატყობ, შენს შვე თმასაც
გაბევიდა დღეს ქალარა;
გული ისეც ღაბავო-კრული
ამან უფრო დამლოდა...

დამეკარგა სისხლისე,
გული გახდა გადრეკილად...
ბოლოს რენი სიყვარულიც
გადამექტა ბუხასილად.

ხან-ხელი,

„თეთრი შავი“

ყველს პოეტათ მოაქვს თავი თუ კი სადმე მისი ნაწი-
ანი დაბეჭდილა... დათოვრებან და ქაღებეს ქუჩებში შეუ-
რაცყოფას აყენებენ. (მუშაქორის წერილიდან).

შენ იდექი მარტოჯა,
თითქოს მე შენ მელოდი.
შენმა ნახვამ მარტოჯა,
გულს დამეღო მე ლოდი.

მე ვაჟკავად იბარე,
მოგაცქერდი სისუსტით
თავი ვერ შავჯოდი
და გიხსარი:—ვის უცდიო?

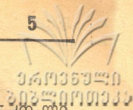
ამაირდე შენ თვლი
მრისხანებით, სიყმედით...
ამ დროს კაცი ფერმკრთალი
მოვიდა... და წახვდით.

დიდხანს, დიდხანს გიციქირე
სანამ სჩანდი შენ ხალხში.
დიამიდე... ვიტორე,
შევისუღერე მე თალხში.

მეგობარმა მამეფდრა:
—ეჰ! წამოდი სახლშია;
რას გიშველის შეხვედრა,—
შენთვის თამთრი შავშია.

ხელზე რგოლის ბეჭედი,
ქმარიანი ბავშია...
არა მწეალობს მე ხელი,
ჩემთვის თამთრი შავშია.

იხელი,

მტრული უარყო

ბრისაყვედურებს ბრინაბა და კონდოლისტა—თუკი ჩიხბარლინის, პუსკოლინის და ჩან-პო-ლი-ნის მტრული უარყო მოკატაგმათ თქვენს უსრნალოში,—ჩვენც ხოც მათი ტოლები მატრ და არა მართ თქვენი მებოგრაგბიო. აპიტომაც მათათსგებთ მათ უარყოზს

ბრინაბი

კონდოლინი (საბერძნეთს დიკტატორი)

„ოპოზიციკ“

სულ უჯვარდები ჩემ ცოლს, ნუ იცემ ისეთ მოკლე კაბას, რომ ყოველ ნაბიჯის გადადგმაზე კანჭები გირინდება! მეთქი, მაგრამ ვერაფერი შეეასმინე, უარესს ჩადის და ნაუბნება—ოპოზიციკაში გიღვევარო.

- ოპოზიციკა კანჭების გამოჩენაშია! საკვირველი საქმეა!
- საკვირველი საქმე კი არა—მოდაა!
- მაშ გატრტლებაც რომ მოდათ იქცეს, გატრტლელღები არა?!
- რაღა თქმა უნდა!
- მოგვივიდა ჩხუბი. ცოლი მიმტკიცებდა—მიფეხარა; მაგრამ იმტომ ვეჩხუბები, რომ ოპოზიციკაში გიღვევარო.
- ესცე მოდა გამბდარა!
- მოდა კი არა,—ოპოზიციკაა, ოპოზიციკა!
- შენ ყალბ ნიადაგზე დგებარ.
- მე კი არა, შენ!—
- მე ყალბ ნიადაგზე კი არა, ლაკიროვანი ტუფლებით ვეღვევარ შენგან გაკრიკალებულ იატაკზე—დამცინა გიღვც. შემდეგ ამოილო ჩემი უბიდან ფული და გაჯავრებული გეგეშა საითაც.
- მე უკან მივბხეცე—თუ კიდევ კოლიასთან განახე, გეცხარდები და შენი ოპოზიციკონერობა ვეღვარს გიშველის.
- კოლია ვერაზე ცხოვრობს, მე ავლაბარში მივდივარ,

შენი ეჭვები სისულელეა.
 ამან კოტა დამაშვიდა...
 საღამოს გვიან დაბრუნდა სახლში. იემლები ჰქონდა თვალბში.
 —რა იყო ქალო, რა დაგემაართა?—ვეკითხები შეშინებული.
 —რა იყო და ის იყო, რომ შენგან გამწარებული წველი მტკვარში გადასავარდნად, მაგრამ მტკვარი დამშრალიყო... ეს რაღაც ზაგესი მოიგონეს!!!
 —გი შენ ჩემო თაო! თუკი შენ მართლა წყალში გადავარდები, ზღვას დაეყენებ მტკვარზე, ხელს მოგიმართავ თვეის დასასარჩობად.
 —ვერ მოვართვი! მე წყალში არ გადავარდები!
 —რატომ, გენაცვალე: რატომ? აკი ამბობდი—თვეის დაბრჩობა მინდოდაო!?
 —კი მინდოდა, მაგრამ, რადგანაც ეს შენც გდომეზბია, მე აღარ ვიბრჩობ თვეს... მე ოპოზიციკა ვარ: რაც შენ გინდა, ის მე არ მინდა—სთქვა განრისხებით ჩემმა ცოლმა და ისევე წავიდა.
 შებინდებისას მშვიდათ მოვიდა სახლში. გამოვიკრდა მისი ასე აღრე მოსვლა:
 —რისთვის მოხველ, ქალო, ასე აღრე?
 —იმისთვის, რომ პოზიციკაზე დავედქ. მომწყინდა შენთან ამდენი უსამერგობა.
 ასე დასრულდა ჩემი ოპოზიციკონერის ამბავი.
 ფეშანგი ფაშგერტყამც.

„პორცია ხარო“

(ქუთაისის რკ.-გზის წითელ სახაღილოს სინამდვილიდან)

გამიწყარა დემრთი და... ამოვილიდავე გირვანჯა პურ-ი და შევედი წითელ-სასაღილოში. დავეუწმინე სუფრას მუშტი, საფურცლე, ვახა, ბოთლი, მაგრამ არ იცვრის არავინ. შემომატყდა ორი ლამაზი, ერთი ვიჭა,— და რომ არ ვაგვიპანურთო, ნახევარი საათის ბრძოლის შემდეგ ძლივს ველირსე თეთროსანს (მსახურს). „ვეუკუევე—პორცია ხარო“.

თეთროსანი აბტა-დაბტა, ბუღეჩიკის წინ დაბტა:
— მიოლეუ მარკა მომეცით ჩეკი—პორცია ხარო.
ბუღეტჩიკმა მიიღო მარკა, გადასცა სამზარეულოში განკარდულება: პორცია ხარო.

შეირყა სამზარეულოს მუღდრობა. მზარეული აბტა-დაბტა, ჭურჭლებს მრეცხვილან დაბტა:

— მომეცი ორი საინი, კოვში და დანა-ჩინავალი რომ დავცხა—პორცია ხარო.

აიხადა დიდი ზემით ქეაბის თავი. ახმურდა ბუხე-ბი, ხარშოს ცხელმა ოხშივარმა ისინი მიიხიდა, ჩასანსლა. დადა ტრალიკული მომენტი ახმურდა დანარჩინი ბუხე-თა ჯგუფები, მაგრამ მზარეულის თანაშემწის ქვეშევრ-დამმა ცოცხის ქნეით მათი ივროში მოივტრია. მზარეუ-ლი აბტა-დაბტა, მის თანაშემწის წინ დაბტა:

— გატარეთ სამზარეულოს ვასავლ წოვნავში: ვა-ვიდა სამზარეულოდან პორცია ხარო.

მოითმინება მეკარეება, საათი შესრულდა. ცარიელ სუფრაზე ვნივარ, თვალგბ აქეთიქთი ვაეცეებ; არავის მოაქვს. ავტეუვ კვლავ რაჟკუბი. მოიდის კვლავ თეთროსანი. მეკითხება:

- რა გნებაეს?
- მაღირსეთ პორცია ხარო.
- იქნინეთ მოთმენა, და მოვიდა.

გატრიალდა. კვლავ ლოდინში, შიმშილისაგან მო-ქანტულს ცოვი ოვლი მომიდინა. კიდევ ათი წუთი და მომესმა ხმა:

— ვისია პორცია ხარო.

მოუთმენლად წაშობტი და დავეყვირე:—ჩემია, მე მოიფხოვე.

— დაბრძანდი და მოვიტანენ—დამამშვიდა ვამემ. მოდგას მაგიდაზე თევშით ხარო. მწერდა და კო-ლოებთა ასეულში ირავლივ ეხვევიან. საბნაოთ ემზადე-ბან. ექვსი უყვე შეუტრდა. შიმშილისაგან მოღუნებულ თითან სუფრაზე ვათამაშებ და ვეუტურებ პორცია ხარო.

კოხტალი.

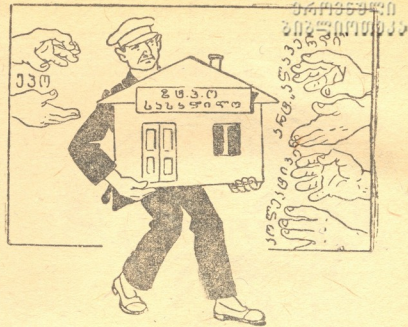
ასხონოს ღებრთა

ორი წელიწადია, რაც ჩვენს უბანს (რკინის გზას) შე-ეძინა „ხაკტო“-ს სასაღილო. გახსნის დღეს—რვა მარტს ის მონადეხს რჩეულმა ამხანაგებმა და როგორც ვამო-ჩინლო სახელადიანი გვარის შვილი მის (სასაღილოს) და-არქვეს სახელად: „ხაკტო“. ბევრი გულის მოსაფხანი სი-ტყევიანი იტყვა ნათილების მიერ.

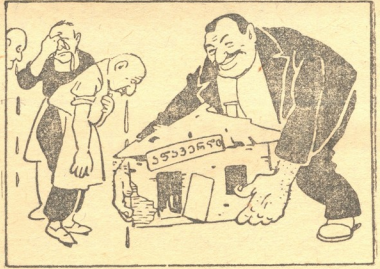
შინაურს თუ ვარეულს ყველას ახლავდ მირონცხებულ „ხაკტოს“ და ვაეკაცების იმერი ულიტინება გულში. მაგრამ ნათქვამია:—„უოველ ბედნიერებას უბედურე-ბა თან სდევს“-ო. და ეს ახლავა საუბერდულო ჩვენ სა-საღილოზედაც ვამართლდა.

ამს „ხაკტო“ სასაღილოს, როგორც კომისიებმა ვა-მოარკავია, დაბადებდიანე თან დაჰყვა უტურნილი სნეუ-ლება: „შბატის სიმინე“ და „უონსიციბთობა“.

ვერც მუშკარებმა და ვერც კომისიებმა ვერავითარი დაღებთი წაშობდა ვერ ობმოუჩინეს. ზისიც საკითხი სასაღილო ხელახალ მონათელოს შესახებ.

დადასვენ სხვეს. დააოქვეს „ეგო“. არც ამ სახელის წოდებამ მისცა ჯანმრთელობის მზრივ ნაკოფიერება— ისევე ავთოქოლობდა. კიდევ შეცვალს ნათილები; დაარ-ქვეს „კალინტატივი“. მაგრამ მოკითება კი არა—ავადყოფი-ფი მოლად დაკუნტდა. ცდა ბედი, მონახიერეო, ნათქვა-მია; კიდევ მონახილეს და დაარქვეს: აბტელი, დაუმბტენ-საპატეო სახელი ალავდინო... გავიზინდა სნეულობა. ამდენი ხელადან ხელში გადასვლით ავადმყოფი ვეკოცო-ცა, დაღოჯა, მისუსტდა, ვინაზა. და ნ ოქტომბერს სა-მუღდამოდ დალია თვის ვაჯახირებული სული. შინა-მოსამსახურეებმა—სამმა ქალმა და ექვსმა ვაქმა ვახტან-გურის ჩაკვანტილებით, ყანწით ხელში და ალავდერის სიმღერით ვამოთხოვენ მს და გადასცა კერძო მიკა-

ტანს. ვადაცემის ზემის დროს მეველები ოლიკო მეცოც-ხე, ხუსტინა ოლიკო მეფურნი და მელინე გროკოაშვი-თი თვალცრემლიანი იფხოვებოდენ თავის ნსიებეს და მიეროდენ სამგლოვიარო ბიწის: შენ მსხვერპლი ვახხი შბატის სიმინის.

„კოსტალი“.

მელა და მექათამე

ერთ მექათამეს. რა ქათამები მოუშრავილა საქათმეში, თანა შემეწე მოესურვა, რომ ვერ სთმობდეს თავის დღეში. მეგობრებმა, რომ იცნობდნენ სხვა საქათმის მავალითებს, ვით წესი, ამ მექათამესაც ერთ-ერთ ძალღზე მიუთითეს. ერთგულმა ძაღლისა და საქმისადმი თავდადება ცნობილია, სხვა მის მსგავსე ქვეყნად არც დაიბადება. მექათამესაც ამ საქათმის მცველთა ერთხელ ძაღლი ჰყავდა, სიერთგულით ისე სრული, რომ სხვა ძაღლის ის არც კი ჰგავდა. მხოლოდ ერთხელ, ქათამეს ჯოხი რომ დაუწყო ცემა-ტყემა, ძაღლმა ეს ვერ მოითმინა და პატრონს შემოუყუთა.

ამის შემდეგ, ბრავე მექათამეს მოუვიდა ძაღლზე გული და შეუდგა ან სხვის ძებნის ნებზე-დაკაპიწებულო. ყური მოჰკრა ამას მელამ და ამ ბრავეს წინ აეტუნა, დაყუცდა და კუდიც განზე გადააგდო. როგორც ლეზა. უთხრა: „ქათამებს მე მოუვლი, რაღათ ვაიდა კვლე... ძაღლი? სამყოფათ, თუ მოვისურვე, რა ის ტყე და რა ეს სახლი?! თახი ფეხი, ორი თვალი, ყური, ცხვირი, კლამა, გბილი, ძაღლზე ნაკლებ მეც რომ არ მაქვს, შენც დარჩები მყოფილი. მექათამესაც არ დააყოვნა, რადგან იყო იმზომ ლეჩი, რომ აე-კარგეს ვერც გააჩრეცდა და ირწმუნა მელას რეჩი. და საქათმის პატრონობა ერთივად მას ჩააბარა, ერთგულ ძაღლს კი დაჰკრა წიკპლი და სდღაც შორს გააბარა.

დარჩა მელას კარ-მიდამო და ქათამების მთელი ჯგოფი: ზოგი ხის ძირს გაატყავა და ლობის სის გაბღღუნა ზოგი. და დღემდის რომ ის მიდამო ეპყრა ყვილის და... ანსა, მელა ქათმის კრიახის მერს არას აძლევს ვასაქანსა. და კრიახიც მხოლოდ ერთხელ თუ შეეძლო ჰაიამს რომელს, მელა რომ ბილს დადებდა და თავის პირს გაუძლიერდს. და სინსილა რომ გაიწყო ქათმის სრულად იმ ეზოში, მელა კანში იურ ბეცვა, გაიზოზა მთლად თეთოში. ეზოს ძლიის გაოაოააააა, გზას გაუდგა რისიკენ გზაზე, დაიგდო რა მოიონება მან მექათამეს თვის ქათამზე. მე მექათამეს სულ არ დვარდობ, მერანება ქათმის ფეხში, და ვიცხვავ მათ, ვინც ქათამები ჩაუყაროს მელღებს მკვლში...
ო.ს.ს.ი.მ.

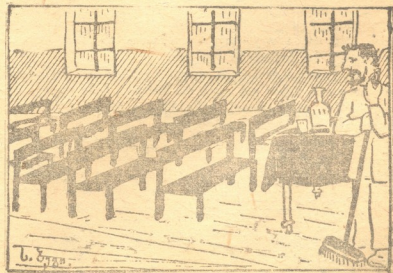
აველი ლექსები ახალი დაზოლომე

შუეს გასცივიდა ფოთოლი, ავერ მელურა ჭყვის... შტატში შემცირებული ცხარე ცრემლითა სტრინს

ორი ქოთანი ვიციღე (ვაი) ყურიანი და უყურო (ვაი) ამ სურათის უხდა უყურო (ვაი, ვაი, ვაი) თუ შენ სხვისი ცოლი გიყვარს (ვაი, ვაი)

ერთხელ მხოლოდ, ისიც ძილში ქართველთ ქალთა ენებ კრება... ეხლა „ფენილილი“ ს კრება ერთი ქალიც არ ესრება

„ჩრდეთის შიშისაგან“

საქართველოს
საბჭოთაო
საზოგადოებრივი
საბჭოთაო

— ვაიკ? მიწამ ვტარიჩინი ზემოტურისა უნდა ქნა-
ლა, მიწის ქვეშ რომ გველვაშაბა, იმან მერე ხარის უნდა
ვადარბოდესო, შაიბდეს რომ ვეწარმოცის იხვერე-
ნიკი მოხდეს და ეს მთელი საქონისაიანი ცეცხლმა უჩინ-
ტაქენია გაუქყოლოს!

ეა, ვიოლევი რაღა, შიშისგანი ელფინი ამადის, ლამის
ეა ვიოლისი რამირინა დადმართოს და ამ დობხტურების
სახამოშაბეთ ვაგინხადო თაქი.

ატკარევეთი გებნენი რაღა, მთელი სუტკა გასულა
და მე ძილი არ ვიცი ზა არის, ფხიზალი ვარ, ვის იყოს,
კაცენი ვართ, ერთიცი ეწახოთუცხბათ შაბოტდის ის ბემე-
რახი გველვაშაბი და მიწამ ნეიფილანი ტალორი დაარ-
ტყას... მერე? თუ დროზე არ ვაქცუნდი, ისე აილინთბენი
როგორც წუშის ქუმელა მაშ... მერე შვილიდობი ვაპაჯად,
შენი სახელი და მარტაოა, შენი სასტაიანია და კუნწულან
ცოლწელო!

ვა, ჩემო მზემ მემშინან, რაც თბათაოლა, მართათაოლა,—
თავის დღემ არ შამშინებია ჰამა ხელა კი მეშინებ... ში-
ში რის შიში—სულოტობიანი ელეთ-მელონი მამდის,
ოთხი დღემ 18 გრუვანტყ დამილა მაშ; ახარ თერა-
მეტე გირვანტყ ხორცის დაქარევა არა რომ დანი ზარა-
ლია, ვითომ გირვანტყ ლორის ხორცი არა მამი ლორის
ჩემი ხორცი იმაზე ნაკლები არ დიოტება? ახარ ჩოქაქში
ახადელ ხას იტყის: თრამბეტე ამან, კიდე თრამბეტე
ამანი, იქაც შენი უსალოთბენი, აქედან ორი შაურა სიტკა
ეჭნათ რაღა, დავესკისა,—დარბეა შვიდი მანეთი და ერთი
ამანი. ვა მაშ ზარალი არ არა, თათ დღემ მარტო ტანზე
დავაკულეს შვიდი მანეთი და ერთი ამანი! ახარ ამას სხვა
ზარალი მოუმატე, მაშ შიშიც ცალკე—სხვა არა.

მერე ვინ იცის ახრინამანი ილი ვაიაფებდა! ეს
ბუშბურხა ჩენი გიოს ფოჩხიკი აფიკოტი-ვატორია რას
ვაფუშებულა? თქოს რაღა პრესკანანია, თუ, აპსტროს-
მა გიფარათობორემ ამ დღედანერას და კარბის დახურ-
ვისა არ იყოს, როცა ყველაფერი ვაიაფებდა, მაშინ გა-
წვთლი ჩაადგებს თუ—მაყან და მაყან ალავას უნა და ეს
მოხლათაო, ვა მაგას არ დლი ეფრემეფერობა უნდა რაც
მოხდა, იმას მე კი ვერ ვამოვიცნოვ? შენ რამოლა ჭინი,
წინდაწინ მითხარ, პრედუტრეკედნია ვამიკეთე თუ მარი-
ფათი და სწავლა ვაქქეს,—აი, მაშინ სხვა თამაშეთი და სა-
რისტა ექნება! სწორე არ ვამოვ ფარასადგან?

ამა თითოც ისემე ვაწით, დვლოთი რაღა, დევაწყვი-
ლით, დარიდა ვაგვისის, უტვიტონის მოვა... იფ, ლაშათ, ხა-
წყეთია, მარაზოში რამეა, ხამდელოთი კახური მარკის ჰაშ-
ნიკია, ჩემი სამამირიშვილის არმაკაეთი ენეთი ზაონკა
მიშილია რიდა ამ სამი დღის წინათ! სულ ვსამ და ისემე
ვგებნები ჩემ ცოლ შუშისათან ვეკრეფულობა—რაღა!
იმან მესტარება თუ—კარგი დამიბაონ, ან შამასვენე, ან
მაშასვენე, რა ჰოპოპებო აუფიკი.

ვა, გეყოფა რამეძილია. უნდა დავწერეთი შუშაჯალი,
დღესა ვართ, ხეად ვინ იცის ზა მოხდეს, ჩემი ახალი მო-
ვილდეს, შენ კი სხვასთან ისემე ჰქნა, ვაერთო, ჩემი მოგე-
ხალი იმენიაც სხვას დაჩაქს მეთი.

ამა თბათ... ესა... იტყის... ვაფუშბურჯოს ამ კეთილ
ანგლოსთა, რამოციც ანგლოსთი ჩენისისათან ვაჭარე-
ბულ ვაცხა უშეფლის და ეტყვის თუ—ნუ გემშინან ვა-
პაჯენ, გული საკლეფინი ვამიბარე, აღხებინათ ფული
მაიფე, ჩემისეთი ვეჭირა ვეჭირა—ფინთი რამე არ მოე-
ლოსო... ჰი, იმას გებნებობ... რას გებნებობი ფარასადგან?
ჰი, შიშზე მამაჯინდა: ვაიკ? ბუშბურღი ლამ რა ვამფუხი მამი
ვიდა? ჩრებნებო შიშისი გოლილი იყო რაღა, მთელი ცოლ
ტრეკოვა მოხდა, ახილაც ცალკე ვეკამე და ჰამაც ტერი
ორი ლაზახთიათაც მამებდა, მაგ უყურებთხებელა ერთი
მერე არაღა, ჩვენმა ტურ-ვართანამ ვამირტყა! (მარტო
შენ გებნებო, როგორც პერიმარლის კაცსა, მათაფუსტა,
არსად წამოგდეს!)

სალამის ჩენესა სტუმრები იყვნენ, ჩამოსდნენ ეს პა-
კარკია დღედაცკები და ვაგლოვი ცხენის კრდებილით
დაიწვეს ვინების ქვევა: ყველაფერი თქვეს კოლა, ყველას
ვადასვენებენ: ვერ დანებენი ლაპარაკეს, ვისაც ზა უნა-
ხია. უთქვია თუ ვაგლოსია, ყველაფერი პალორბინათი ნაყ-
კენქეს ერთმანეთსა. ამას თავისი ზაგლოფინებიც მათე-
ვდა და ისეთი კარბინა დახატეს, რომა გული გასიფი-
ტეკნებოთა. თურმე ნუ იტყვი ეს დღედაცკები დანებენი გა-
სასუტებლად კი არ დადინა, სულ სხვა მეთლის გარემო
ჰქონიათ, თავის ქმრებს იხმენენი სტუმრებისათან სწავ-
მეშლაკე ერეანდას თურმე თავის ცოლმა ისეთი რჩები
გაუკეთათ, რომ ზედ ქუდს ვეღარ იხორამოა მაშ... მერე
თუ ვინ რამეცოლი კანღრამბნენი რამეები ჩამოტურნია ამა-
სოლშიდინა... მერე მორაბებზე იჭირებენს და ბოლოს
მიწის ძვრაც არ მოკლანენ! ვა, ფარასადგან, თქვეს და
ახარ არ ეიჯობათ რა თქვეს! სულ თმები ყალყზე დამიდგა
რაღა, აიჯერე (ვიმე ფოლმა დამასხა და შიშისგანი რას-
ტროისტეაც დამებრათა:

თუ, ვეგლოსას კული მალა ვამოქენივითა, ილი-
ბუხის ვერშინისათან ვაჭრეტია და ქვესენლი ჩაუჭრე-
ნითა. თუ ვამოკიანცკი ვაჭრებათ თავისი ხემწეფის ცო-
ლი ვაგლოფინივით ამ ვეგლოსამისათვის და ჰამაც ბოროლან-
ტები და ძვირფასი რამეებო და უთქობით თუ ერთ ხამც-
ტოლს კიდე ვამიბეზანთ, თუ ჩენი ჰამპირის ბაშ-
ბალწევიკებისაგან დიხსნით,—ამ ვეგლოსასაც ტრებო-
ვინია უქნია ბალწევიკებისთვის რომაო, მამენტლანთ ჩა-
სტნი სოსტანტანა! მამალე თურმე ჰა, ვადებობწლებოთა.
ამაზე ბალწევიკის სტარში სტეკტრატის ვაქენია და
რადილი ვაჭრებას რომაო. ჰა, მიკრობილილი თურმე პრა-
პაგანდისტებს ვამოგვანენ და შენი საქმე წასულიათ. ამა-
ში ტროცკსა და ზინოვიეის ატაკე უთქობით და ოპოზიცია
გაუქრევიბით თუ, ვაჭრები და მდღერები ჩენი პირის
ზორბა არინა, და იმთ ხარის უნდა ვიყოთ. ამანუ
ბალწევიკებს ჩაოჩი ჩამოგვინებოთ—და ყველა ხასე-
დანიზეც ოპოზიცია აძირწებებნენ. ამ ვეგლოსასაც
ტრებოვინის პოსტინი ვაქან ამალამ საათის რამბინონ
არისო. თუ უღვალტკავირი არ უყვეს მაშინ, ვადა-
ბრუთებო და დლი ზემოტურისათან მიხლებო.

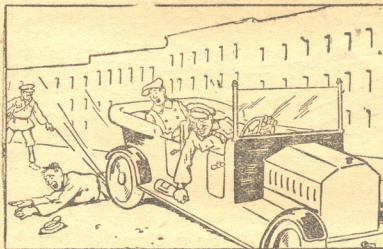
ვა ვურს უგდებო და შიშით ვიოლევი, ახარ მარტა-
ლი იყო და რამტორი რამე გემრეზა იქირდა—ეს ტროც-
კის ამავი ხომ ნეპრემერი სმარტობი იყო.—ამ შიშის გა-
სანტელბოდა მეც ვსმობი და ვსმობდი... სტუმრები რომ
წაივინდნენ უფე საათის თორბიტი იყო. მე დღინო მიღებუ-
ლი მქონდა და აღრე დაიძინებ; ისეთი პირაქანტონის ქვეშ
ვიყავი, რომ სულ მიწის ძვრა მეღანდებოდა. შუშანა კი
ფეხზე დარჩენილბო და სტოლს ალაგებდა. თურმე ტუფ-
ლები ვაგუსთა და ფეხმწელო დადიოთ. ამა ხომ იყო
ფაშმაშა დღედაცკია და როცა დღის მთელი ოთახები
ინძოვა.

თურმე სულწინათ ხილის ნაფეკენების ვადასა
ქრლოთი კუნისცენ არ ვაგულიდი ამ დროს ვადეს დრო
უხლოთა. შაგენი შუშხარა და ქურელო ვამოთუყრია
შუშანას ვაგლისინთი ძილში სახლის ზანზარი ვაიციც;
ჰამაც ქურელოს მტრევა ვამომქნას!.. მე ნებრემენი მიწის-
ძვრა მეღონა და დავთებულე წამოხებოთ. ყველაფერი მა-
მივფიდა იმის ვართა, რომ ვაქცუნებოთ: ვაგარდი
საცვლებინათ და ვაცირო—მიწეფილებოთ მიწა ინძოვი-
მეთქი... კიბეზე ფეხი წაშობია და შუა ატავაში ბურთი-
ვით ხაგარობო. ამ ატავის კიბესთან ტერ-ვართანთან
სალონა... სალონა ვანათებული იყო და კარბი ოთხ ეგლო
(თურმე ტერ-ვართანა ახლათ მოსულა და ნუქირებო
იყო), მე დავტრეკე არუელი შაგარდი ამ სალონაში, რილი-
ზე შამინებულე ვაწოდა ვართანას ცოლი ვარსენა და
უნდა ვაიციც. მე არ ვაგუსვი; ვეხეცებინათ—ვარსენავეზ
ქრისტინი არა ხარ, შამირალე, ვადამაჩინე მეთუ. ამ

სოფ. იცნობთ?

სამსახურის დროს

სამსახურის შემდეგ

სახლში

წიკობაზე ვართანაც გამოუსულა და იმას სხვა რამე ჰგონებია. ეფხვივით არ მომეძვარა. ერთი ისეთი დამადო რომა, სულ ლიხტირეცები ამითო თვალბნო... მაშინ კი გამოვფხვივდი და ყველაფერ გავივიე. შამრცხვა: პაპა, რალას ვინამდე? ქვეყანა შვიყარა ამ წიკობაზე—და ყველა მე შამამცქეროდა. მე კი ვირისთავივით დარცხვენილი ვიდექ და თავის ხერელი მენატრებოდა.

ახარ ვართანას ძველი ანგარიშები ჰქონდა ჩემთან, ჩემსა და თავის ცოლზე რენენსობას შერებოდა და ცხლა დრო იპოვა. ღლივს ვადამარჩინეს რალა თორემ გამათავებდა... ერთის სიტყვით ეს ყველაფერი ჩრეზმერჩინი შამისინით მოსული ფათერავია რალა...

ახა მამ თითოეუ დაველიათ...

ფარსადან.

ლია ბარათი

საქართველოში
შემოქმედებულია

ქოვანრსი რისრისხამქს

როგორც კი გავიგეთ, რომ თქვენს ასაკში მოზობანდებოდით, ყველას დავაიყენა: დათვების შემოსევა, უშვებობა, ლავიანი გზები და სხვა დარღვები.

ამას სწორად ვერა ვივთქვებდით, თუ თითონ ლევარსი როზობანად ასაკანში წამობრძანდებოდით.

ჩვენ დათვების უფრო მდლობელი ვართ, ვიდრე ქეიშვილის. თქვენ დათვების ხათრისათვის მოხვალთ, ეს ერთი და, მეორეც;—დათვები რომ არ შემოსურდა ჩვენ ყანებს, მაშინ რას დასწერდა ქეიშვილი?! ცხალია ვერაფერს?!

ცხლა მოვასხენებთ ცოტა რამეს ჩვენი ასაკის შესახებ.

შარშან წყალსადენი გავიყვანეთ მთელმა სოფელმა. სოფლის ცენტრში უნდა მოსულიყო... დღე და ღამეში ხუთი ათასი ედვრო წყალი. ს. ქეიშვილმა (ტენხეია) ვამონგარიშა, რომ თუ დასაკეტი ინჟანერი იქნებოდა, წყალი ყველას გვეყოფოდა. დლოინდებს, ჩხაბიძებს და ჯაველიძეებს რეკავით დაურჩათ. დაიწყეს ესენმა არაყის გამოხება, წყალი ყველას გვეყოფოდა. ამიტომც სკოლასთან, სადაც ხუთასი მოწაფეა, წალი ხან მოდის და ხან არა. წყალსადენი რომ გაკვეთს თბილისის ყვიდაზე, იგი რატომ არ იცის ს. ქეიშვილმა, რომ მისმა ნებუნებლმა ჩხაბიძემ წყალი თუ დაინახა რტყას გამოხება და სხვა ყველაფერი ვთებებზე ჰვიდა?!

ჰო-და იმას დაბობლი: წყალსადენს კომისია შეუავულ ძილში იყო ტარტაროში რომ მოვიდა. ხუთივე წვერბა თვალბი მოიფშენია. პირველად როგორც მღობეულია სურათები ვადათავლიერა, შემდეგ დიდი ასოებით დაბეჭდილი ამბავი,—და რომ წიკობა ხუტყის დებმა: დევარსი როზობანად უყვე გამოვგზავრა. დახვდით მახლობელ საღვარუში. დათვებს არ ვაგვენიოთ,—აღვომაც კი დააპირა. შემდეგ ვადაიკობა თქვენი წყროლი, სადაც სწერია, რომ თვე ნახევარი დამავიანდებარა და ისევ ტბილად დაიძინა.

თქვენ უნდა წამოხვიდეთ პაერაპლანით. ამის მიზეზი იგია, რომ გზების კეთება დაიწყეთ. მიწა მოვითხარეთ ყველაგან, მარა ქეიშა ვერ დაეყარეთ და ისეთი ტალახებია. რომ ნაეთ ველარ გამოხვალ.

დასასრულ ერთიუ უნდა შეგატყობინოთ: როცა ასკანაში მოხვდით, ჩამოხტე ჩვენი აღმსაკომის თავეჯდომარე მოსე დობლიძესთან. შეიძლება დაგვეკანდეს, მოხიდე ათი—თუთხმბეტი, ან ოცი წლის შემდეგ: მაინც მოსესთან ჩამოხტე; იგი იჩნება ჩვენი თავეჯდომარე. ხუთი წიკოწილია ზედიზედ ვირჩეთ და ეს იმტრამ, რომ შევეწყვეთ: არაფის არ აწყენებეს; ორი მომშივანი რომ მივი, ორივეს ვაა მართლებს. თუ სამქეს არ გვიკეთებს, სამავთიოთ არ გვიფუტებს.

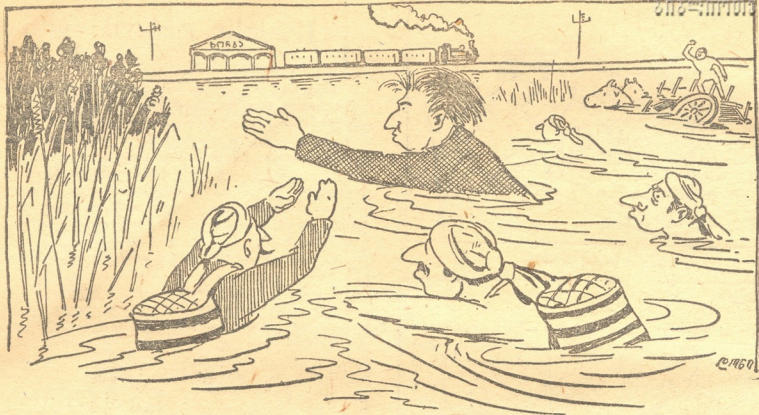
ქეიშვილი ლევარსი. ამ წყროლის წაკიხებით შეგაწუხებით: არ გეწყინოს რომ შენ მოსულაში ექვი შეგეპარავ ფულჯატობის ხალხი ვართ, ჩვენი სოფლიდან ბევრმა კარგ ადგილებზე მოიკალათა და ჩვენზე აზარაფერს ვიჭებობს.

მოგელი სულით და გულით. მარად და მარად თქვენი დავიარება.

ხ მ რ გ ა (გაქანი)

საქართველო
განუყოფილად

მ ე ს ტ ვ ი რ უ ლ ი

ვანისათვის

ბოდიშს ვიხდი, ტარტაროზო
დავგირადა ეს ამბავი.
ავათ ვიყავ, ვერ მოგწერე,
ძლივს გადავირეი განაბუყვი.
თბილისში რომ ვიბნევი,
ბევრი ენახე სხანხავი,
ახალკე მივირს, მეტირებ...
ნუ მოკვდება ჩემი თავი!
ზოგ საღვთოს მოლაგებებს,
უნდა ვამერეს ჩანვლით ტყავი,
„განაბნე“ მუდამ ხურდა არ აქვთ,
არეინ არის გამკითხავი.
ზოგს რომ მიიქვს ორჯერ მეტი,
ზოგს ნაკლები უღვას ხეავი...
უნდა დროზე მოაგვირო,
ეს საკითხი მეტუთ მწვავი.
ბერი კონდუქტორს წააწყვდები,
როინოდანში ვალევილია,
და საევეო მგზავნივინდან,
ფრთხილით, მორცხვით იღებს წილსა.
მათ საკუთარ „გაბინეტში“
საევეო ბერიი რამა.
ხომ კი იციტ, მათაც უნდა
კოვერკოტი, სმა და ქეამა!
თუ, გამივს, არ ამცდება,
ტარტაროზო, მათი ყამა,
ვმეშობ, რომ არ ვადამაქრან
ორივ ყურზე ხახვი, კამა.

ჩენი გეყოლია თურენ ბერი
ჯიბის საევი გამოკვლილი,
ფრთხი ვაგვიდან, ისე ფრთხილიათ
ვით ლაქია მეტათ ზოდლი,
გაბეში თუ რამე კი ვაქვს,
თინდ მაგარი, თუ გინდ რიბლი,
ვინ მათათ არა, უტყველიათ,
ვით „უტუქს მასა“—უღდეს წილი.

მოგწყენია, ჩემო სტვირო,
დავიძვია, დამლა ცხვირი,
მიხზა, აბა, რა გეწყენია,
რა ვაკვია ვასპირო?!
იქნე ის, რომ ვალსტრატეს
კვლავ ებოში ურგავს ცხვირი:
ან ვარობს, რომ ძიაკერს
129 მობლი მელაა ხშირი?!
ან „ქანდ ლეოზე ვაქრობ“,
გამსაღაში აქვს ბუნა თბილი,
მერმეთ შენ რა? პაის ფული—
შენ ხომ არ გაქვს გადახდილი?!
მამ რას ვაჯერობ—ფორჩის ცხენებს.
ასეთია ქვეუ, თხელი...
რა ქნას, ახლა იუსტინემ.
დაარჩა კვიცი ასაზრდელი,
იქნე დარობბ სასწავლებლებს,
არც შეშა აქეთ, არც მუხარი,
ტიტლიკანა მოწინეებს,
დასლის ყველას ცრომლის დვარი.
რომ ყელამდის გზებზე არის,
ტალახი და წუმე, დვარი...
მიწა ისე იყლებმა,
ვით ბაზარზე თიხის ტარი?!
შენ რას ვაჯერობ, აღმსკომში
შეიარე და უთხარი,
ტყვილა იცი ეს ჭეიბანი,
და ენა გაქვს ერთი მხარი?!
იქნე დარობბ, წელს მოწვი,
ჩაეკეტეს სკოლის კარი...
„ხანკნობია“—თხარიეს...
ვაასაღეს ზოგან მეცადარი?
შენ რა გინდა? შენ რომ აწი
ვირ ისწავლი, ანა-ბანას!
შენ ნუ დარობბ, იმათ ყველას
აუტრხენ თავის ფხანას... კვინტაქ

სოფ. სტვირო. (რაქა)
აქ არის ქობ-სამკითხველი,
სხვა არსად არის მსგავსია.
წიგნებს და ჟურნალგაზეთებს
აქ მოიღებია ხავსია.
თუ ნახავთ (ისიც ძირს პყრია)
და თავებისგან გლეჯილსა.
ფურცლებ ამოვირს, დაფხრეწილს
და თავებისგან გლეჯილსა.
სტენაც აქვია აქ მუქის
ოღენა ვიწრო ოღაში.
(რა გქნათ—ჩენის პარტენს ასე აქვს
შემოღებული მოღაში).
რევისორია ბავშების
და თანაც მსახიობია.
(ასეთ ვარე თანამღებობას,
მოთხარით, რაღა სჯობს).
მეგარი ვეიტობს პარმენი
როგორც ხუცესის ჯორია...
და წარმოგენას ვერ მართავს
ვერადროს რევისორია.
ტარტაროზ, სწორედ ამიტომ
შენი ჩანვლი გვეკრია,
რომ მოვიშროთ თავიდან
ამღენი ვასპირო.

სამშაბათს—ბრმა

ოთხშაბათს—კოჭლი

ხუთშაბათს—ქრუს

პარასკევა—აპვდომილი

შაბათს—ლოცავს

კვირას—აბინებს

გ ა მ ო ი ც ა ნ ი თ (მ. ფოთიდან)

იქ—სადაც განგება
 ეშმაკს დაულოცნია,
 და „ხაზინის“ ფულები
 „ადილობორის“ კოცნიან...
 მეც ვმსახურობ... რას იზამ:
 ბედმა ასე ინება!
 და შენც, ჩამო მკითხველო,
 დაე, ნუ გეწყინება!

...ჯერ ნორჩივარ ოცი წლის!
 რაღაცა მიღობინებს!
 თვალები ხან მიციხის,
 ხან რაღაცას ჭეითინებს!
 შეეცარებულს არ ვგვივარ,
 არც ვარ სულ მილად სულელი,—
 (თუმცა მერის ღიბრით,
 ვიწვი, ვითა ღუმელი!)
 იქით-აქით დავრბივარ,
 ვითა ვადარბულო,
 არც სირცხვილით ვწითლდები,
 უზრდელობას ჩვეული.

იანამზრომლებს ვუყვარვარ,
 იმს ვაჩენას ლოცვენ:
 ფეხზე მხდიან ფეხსაცმელს,
 ვენის თითებს ლოცვენ!
 ალბი უცქერს... უფროსი
 იითქოს წყრება, მაჩუმებს;
 ანადილით კი—მაჩუმებს,
 მორით თვალს შიბაქუნებს!
 ქეც ვმსახურობ თქვენსავით,
 უკრვის ნუ გეწყინებათ;
 არც არავის შიშო მკეცს,
 და რაც შემეშინება!

ჩემი გვარი?—შეხედეთ:
 აქვე გამოვიანწულო!
და ვით, აი, ამ ლექსმა,
 თავი მეც მომაძულა!
 ვინც ჩემს გვარს გამოინცნობს,—
 რომელიც აქ სწერია,—
 იგი ბრძენი იქნება,
 თუ არა—და: შტერია...

ორშაბათს—

მეც ვმსახურობ... რას იზამთ:
 ბედმა ასე ინება!
 და შენც, ჩემო მკითხველო,
 დაე, ნუ გეწყინება. **ზანგი.**

წიგნებისა და ჟურნალებისა

რკომი!

რა და რა ბედნიერებას არ წააწყდება კაცი ამ მომპირობების გატარებისას! აი, მთავალია:

ჩვენი მავრის (ლაპარაკია სიონლის მარხაზე) მეთაურებმა გაატარეს მომპირნობა: გაპყიდეს ფაიტონები და იყიდეს ავტომობილი; (რასაკვირველია, ფულადი დახმაც). ამბობენ — ეს იმიტომ ვქენით, რომ ფაიტონს სჭიროდა ცხენები, ცხენებს საპედი. როცა ფაიტონი გავყიდეთ, — ცხენები საჭირო აღარ იყო და იხინც გავყიდეთ; როცა ცხენები გავყიდეთ, თი-

ვის ყიდდა ცხენებისათვის აღარ გვჭირია... ეს გონიზია... ამის გარდა, რომ საღმრთო საეკლესიო წყაფდეთ, — ავტომობილით უფრო ადრე მივალთ და მოვალთ; ასე რაღა დროს ბევრს ვიგებთ. ესეც ხომ მომპირნობაა. კიდევ გარდა ამისა ავტომობილი უფრო კომლტურულია, ვიდრე ფაიტონი... ჩვენც კომლტურა უნდა შევიტანოთ ხალხში...

ასე გვწყერს სიონიდან ივრი.

სიფრთხილს თავი არ სტკივა; ავტომობილი ისე გაქაფდეს, რომ ისინი მაგრილად სხვა ალაგას არ მიიყვანოს... გაუფრთხილდით.

ჰმარ ორი

სულრილად გატყობინებს „ახალ-გაზრდა გუშაგი“, რომ მოვაცილოთ სულერს სამკითხველს გამეგ ხირაძე ყიზასარ... სკოლის მასწავლებელი რამინაშვილი რასია.

პირველი იმიტომ, რომ მეპარს სეამს. თერება და სამკითხველს არ ალებს. მეორე იმიტომ რომ მოწყალებს მისგან თითონი კარეს ვერაფერს შეიძენენ, რადგან თითონი მასწავლებლებს არა აქვს ხინცილად მინც კარგი ყოფა-ჯივრეა...

ცხვირი და „მეზობა“

ალბ-ლი ყოფილა სოფ. საგარე-ჯოში და გაღმრეცემს შემდეგ: საღმრთოდან მივიდეთ, ფხვი წვეკარ ტლაობსა. უხედურმა ამ გზითა ცხვირი წავაკარი პალხსა.

კაცს ცხვირი მოუტეხია, მაგრამ ისე უკმაყოფილო, რომ წერას მანც განავრძობს და გვწყერს:

სასამართლოს კიბეები კოჭლობს როგორც ბებია თავს არავინ იწყუბებს აღარ ვარცა ვგზებია.

კარგს იზამდა საგარეჯოს აღმასკომი, რომ მოქ. ალ. ბ-ლის ცხვირს ვატეს სკემდეს და გზებს შეაკეთებდეს, თორემ ეჭიხებოდა იქნება და თითონ აღმასკომი წაიმტერებს ცხვირს ასეთ გზებზე. თავის ცხვირის მანც გაუფრთხილდით.

„შემოსურა“

ჩვენ არ გვიწოდდა ამ წერილის გამოქვეყნება; არ გვიწოდდა იმიტომ, რომ ბერი მოლორე შეისწავლის გავლანგებს ერთ საუკეთესო საშუალებას... — მაგრამ მანც ვაქვეყნებთ... — და ეს იმიტომ რომ არ დარჩეს ისტორიას აღუწინავე საფაგახოს ხილის აგების ურთიერთ დამხმარე სალორს მოლორე ალექსანდრე გრიგორის-მე შენგე ლა.

ეს კაცი უღირსად „საქმის“ კაცია და კაიკასც არ გასცემს, თუ შესაფერი ქალაქი არ არის დაწერილი. წარმოიდგინეთ თქვენ: თითონი მას შემოაკლდა ფული... სალორში კი ფული ბლომად არის... ამ სალორს გასაღები ჯიბეში აქვს, მაგრამ რად გინდა — ქალაქი არ არის დაწერილი ფორმალურად...

აილი ქალაქი და დასწერა:

საფაგახოს ხილის აგების ურთიერთ დამხმარე სალორს მოლორეს ამხ. ალექსანდრე გრიგორის-მე შენგე ლას ამავე სალორს მოლორე ალექსანდრე (იგივე ხაშა) გრიგორის-მე შენგე ლასაგან

განცხადება

ვინაიდან ვიმყოფები უკიდურეს მდგომარეობაში, ამიტომ უფორმოდ. ხად ზოხივრ მომცეთ სესხა ათი მანეთი

ალექსანდრე გრიგორის-მე-მე შენგე ლა. 11—X 26 წ.

აი ეს განცხადება დასწერა და მითარც თავის თავს... რასაკვირველია, თავისთავს უფრო ვერ უთხრა და თავის განცხადებას წააწყრა ასეთი რუხო-ლუქუბა:

მოლორე.

მიცით და გაატარე ანგარიზში. 13—X—26 წ.

მოლორე: ა. შენგელია.

მაგრამ შენგელია თავისთავსც ვერ ენდო და მაგარი ხელწერილიც გამოსკიმა თავის თავი. როცა სალორთან თავის თავს ფული მისცა, ასეთი ხელწერილი ჩამართვა თავის თავს:

ხელწერილი

მე ქვემოთ ამაზე ხელის მომწერმა საფაგახოს ხილის ურთიერთ დამხმარე სალორს მოლორე ალექსანდრე (იგივე ხაშა) გრიგორის-მე შენგე ლას ამავე ბიუროს მოლორე ალექსანდრე (იგივე ხაშა) გრიგორის-მე შენგე ლასაგან სესხათ ათი მანეთი თანახმად ჩემი განცხადებისა. რასა ხიმი ხელს ვაწერ 13—X—26 წ

ა. შენგელია.

თქვენ გგონიათ, ასეთი დიდი აზრი შენგელის ნორმალურ პირბეჭდში მოუვიდა? სრულდებოდა არა. როცა რევიზია ესტუმრა მოულოდნელად და ფული არ აღმოაჩნდა სალორში, კაცი საგონებელში ჩაყარდა... და სწორედ მასმს გამოვიგნა უცხად ეს ხერი. აი რას ნიშნავს უკეთესი კაცი, გაქირვების დროს კი არ დაიხნა, პირიქით ხერიც გამოვიგნა.

„შაშქასი“

აი ეს რევოლუციური ეკუთვნის მსქეთელ ბასტაქეს. საქმი იმაში ყოფილა, რომ ეს რევოლუციური თურქი ძალიან ემპირება არილს მისი აწვევაში.

რევოლუციური გომ უღმრე ვარცუბას, — მას მგონია ვაყაყობა; გინება და მუშობის ქნევა — ჩანდნული მამაცობა

ასე ვწყერს: მეც ვუყურებ. (ალბად კორესპონდენტმა თავისი თვალელები ნახა არილი).

მგერამ არჩილი თურმე თავისი „კეთილშობილი“ გვართი უფრო ამაკობს, ვიდრე რეფორმაციით: ხომ გაივად ჩემი გვარი ქვეყნად არის მორჩეული; მუშებს ზშირად გაუჭროლებს ჩემი ხელი მოქნეული.

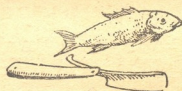
ჯერჯერობით ასე ვერცყვით იქნის:

გონზე მოდი, რომ გამსახლში შენ არ გახლდ დამწვეველი.

ხეველი „ცეზარი“

სოფ. ხევი არის გურიაში, ხოლო ხევეში არის დილაქი კალიკო. ვინ დილაქის რამდენი დილაქია გურიაში, მარამ ჩვენ ამ შემთხვევაში გვიანტერესებს კალიკის ასე ვსთქვათ, ზეცა ცობა. ეს კაცი თურმე ერთსადიმავე დროს კიდეც პარსასე-კრეკვას და კიდეც ტარანს აწვდის მუშტარს. თუ ვინმეს ეჭვი შედის ჩვენს სიტყვებში, მაშ ყური დაუგდეთ უტფავას (მართლაც უტფავარი ამ წერლის გამოგზავნისათვის):

ცალი ზელით კაცს პარსასე,
ცალი ზელით ჰყიდის თევზსა.
დუქანში აქვს: სადლაქი,
საწვრილმანი და ფართალი

ჰოდა ყველა ამის შემდეგ რატომაც არ უნდა გუწოდოთ „ცეზარი“?!. და გასაკვირიც არ არის, თუ: კოლპერატის ემუქრება — დღესვე გაგაქრობ შენაო. სადამომდი გააკატრებ, ისე მომეტეს ლხენაო.

რალა კოლპერატები ყოფილა ხევეში, ამას ყველა მიხვდება.

კუნძული სამართიხველო

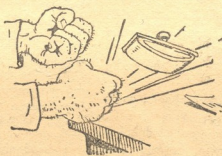
ევროპეული და ამერიკელი მცენერები თავსგაწონებენ იმით, რომ წარამარა რალაცებს იფონებენ. მგერამ აბა ერთი ნახეთ, თუ იმათ გამოგონებაზე ნაქლები გამოგონება არის კუნძული სამართიხველო, რომელიც გამოუყოფილია სოფ. ლაში-ში (ოზურეთის განაპირა სოფელია). როცა წვიმა მოდის სამართიხველოში შესასვლელად საჭირო ყოფილა ნაწები. მგერამ ოზურეთში ჯერ კიდეც ვერ არის გემთაღმშენებლობა საკმაოდ განვითარებული და ამიტომ იტორბო გვეწერს:

თუ მკითხველმა ცურავა იცის, შესძლებს შესვლას შენებაში... თუ არა და ის საწყალი იღუბება წვიმის ტბაში. და ამიტომ, ტარტაროზო, ვთხოვთ ავ ვიფო გემი. ნა ვი და სანა ვილი: დ იმასხურე რამეც ვნე ზავს ჩეურ თავ.

თავმჯდომარე მუშობიძე

როგორც სწანს ძიმითი უნდა წარმოსდგებოდეს სიტყვები ძილა... ახლაც ამბობენ როცა კაცს ეძინება: „ძიმითმ მივდივარ“; ე. ი. შეძინება. რატომ არის ასე არ ვიცოდი, მგერამ ეხლა კი მეზონი სანსეფოლ მივდი. შიმიტულენს ძილი ჰყვარებოთ, თორემ როგორ შეიძლება რომ სოფელმა თემკომის თავმჯდომარე ასე აბარა-შის მაშინ, როცა იტორბოს სიტყვით, ძიმითის თემაღმასკომის თავმჯდომარე ძველი სპეკულიანტის; მაგრამ ეს კიდეც იმდენი არაღვრია. ქვევით:

გლგებოშს კრებაზე ეწვია
ღვინიზან გლგელიო.
სტოლს რომ მუშტი დაუშინა
ხელემა აქვს დაუფელიო

აქ მოთავსებულია თავმჯდომარის ორი მუშტი, როცა მაგდას სცემს და აფრთხობს გლგელის კრებას.

ბაში-ძიმი

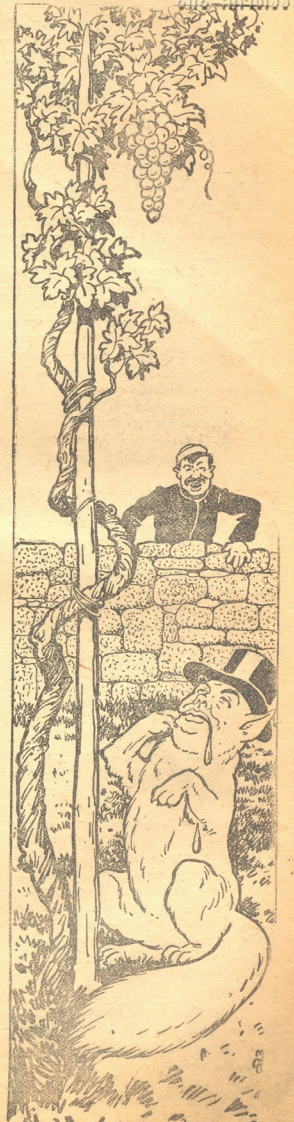
რომ ბეჭი არ გავგარძელოთ და მოკლედ ვსთქვათ, ჩვენ ვლბარაკობთ ექიმ ქემურჯოვზე, რომელიც საჯავახოშია... და ვლბარაკობთ იბირომ, რომ, თურმე: განასინჯათ ავათმყოფთან დაწოლილა მისი ლეკვი.

აღზად ქემურჯოვს სადღაც გაუფონა შოთას სიტყვები: „ლეკვი რომისა სწორია, ძე იყოს თუნდა ხვდაი“ და ეს სიტყვები თავისებურად ასე გაუფიგია: „ლეკვი უნდომის სწორია ძე იყოს თუნდაც ხვდაი“. ჭალია რა თვის ორსული, მოწმებაში სწერს ათ თვისას.

ხოლო, რადგან ათი თვით „ფუნხმომბა“ ცხენება იციან, ამიტომ დეხმძიმე ქალს სხვა ავათყოფები დასციინან (ხუმრობით) ცხენის ჯიშში გჭონებია; ახლოს არ მოხვიდე ჩვენთან... დასა ამ ამაღს ჩვენ გავტყობინებს **წარსაკრიპილი.**

მოსავლის დღე

ჩემი უმეზულეა

ქუთაისში

— პეტრეს ვახლავარ, პეტრეს!— მომესალმენ მეზობლები, როცა ჩემი ბარგი-ბარახნით სოფელ ქვაყულეში მივიდი.

სხვაგან არა, თორემ ამ სოფელში ჭკუიან კაცს მეძახიან და ამიტომ სახაბი მქონდა — უფრო მალა ამეწია ცხვირი.

— სწორედ კარგ დროს გვესტუმრე.— დღეს კრება არის მოწვეული ორი სოფლის და დავცესწრები!— მისალმებისთანავე მიხიზრა თედორე.

— აი კრებები მე ხომ არ დამდევს ზურგში? იქ ვიყავი და დღეში ექვს კრებაზე დადილობი; დასასვენებლად სოფელში წამოვიდი და აქაც გამომეცია!

— რას იზამ, ჩვენი სოფლის შვილი ხარ და ამა რაზე გამოგვადგება შენი დიდი ცაკობა? დიდი ცაკობა ვის არ მოსწონს, მეტადიერ ისეთს, ვინც ბატარა და დიდათ მიანია თავის თავი.

— მართალია, ძლიერ მოლოლი ვარ და ექიმებისაგან აკრძალული მაქვს კრებებზე სირაოდ, მაგრამ, რახან ჩვენი სოფელია, მეც არ დავიზარებ.

— ამა შენ იცე, შენ!

მივედი როგორც ექვს მამაჩემისას. შინაურები ჭიშკარს მივადლობდნ და თვალი გზისკენ ჰქონდათ.

პირველად ყველამ გაიხარა, მაგრამ როცა ჩემს ჩემოდანს სასტიკი „მოსიკი“ გაუყეთეს, ყურები და ცხვირები თანასწორად ჩამოუშვეს და ერთიმეორებს ნაღვლიანად შეაჩერდნ.

ოჯახში დამარცხებულმა, კრებაზე გავიმარჯვე; სულ შვავს მიძახდნ აქეთ-იქიდან. ქალიშვილები ერთმანეთს ენორჩულებოდნ— ცოლიანია თუ უცოლოა. ყველა ჩემს ქმარობას ნატობდა და ის არავინ იცოდა, თუ ჩემი ცოლი გატყვევას აპირებდა ჩემგან. (ნეტა ასე ცალკეიერ ლაპარაკით ვემაყყოლებდნ ჩემს ოჯახის წევრებს).

ყველა ჩემს ქებაში იყო.

რა საკითხი იდგა კრებაზე, ამას აღარ იცითხათ, ვინაგან, ვინც სოფელ ქვაყულეს იცნობს ამ გაუგზობია, მას ეცოდინება იქაური კრების დღის წესრიგიც:

„სკოლის საკითხი“, „სკოლის ცენტრი“, „სკოლის გაჩემვით“.

ეს საკითხი იმ დროიდან დაიწყო. რა დროიდანაც სკოლა ეკლესიას ჩამოშორდა და იმ დრომდე გასტანს, სახან სკოლა იარსებებს ტყეებზე. 85 დადგენილება უყვე ყოფილა. მე-86-ე კი იმ დღეს დაიწერა.

მე ყველზე მეტი ვილაპარაკე, ხშირად წყალიც მოვეწისსამებრა; მოლოლობაც მოვიგონე და ცალი ფეხი თანვედრობის მაგიდაზედაც ჩამოვიდე. (ქალქიდან მოსული ვარ ხომ არ ხუმრობთ).

— შვილი, მარა, რა შვილი— იძახდა ქალები და დღე-ჩემის ბედს შუნატროდნ.

კარგახანია არ ვყოფილვარ ქუთაისში. სკოლის საქმეც ავიდვი მიზნად და მე და სკოლის მასწავლებლებმა ერთი დღის გზას გაუდგეით. საღმურ საჯავახოში ჩვენი თემის სამმართველოში 9 საათზე საქმეებისათვის შევირეთ, მაგრამ გადმოვეცეს, რომ— მდივანი კირიძე „ხაკუსკას“ მიირომეცს და არ არისო. მივედით თვით პატრიცემულ მდივანთან და ვიხოვეთ მიწერილობის დასაწერად წამობრძანებულყო სამმართველოში. თუმცა „ხაკუსკა“ გავთავებია და უქმად იჯდა, მაგრამ წამოსვლას მიანც არ დეჩრობდა. მექარახე გადავიდი და როგორც იქნა მივიყვანეთ აღმსკომში. (ბორბოშმა პირებმა გადმომეცეს, რომ პატრიცემული მდივანი მეტად სტუმართ მოყვარე ყოფილა. საქმეზედ მოსულ მცხოვრებლებს ხშირად საღამოდ აცდენიანებს თურმე; საღამოს კი გამოუტყხადნ, რომ მეორე დღისათვის იწვიონ).

საქმეებს მოვირთო და ქუთაისში მიმოვიყვით თვით. განათლების განყოფილებას აუტსენით ჩვენი სკოლის მდგომარეობა.

იქიდან ჯანმრთელობის განყოფილებაშიც გვექონდა საქმე, მაგრამ ვინაიდან პირველ საათს შემდეგ იქ არავის დებულვინ (და ჩვენ კი ორის ნახევარზე მივიყვანა მატრუბელმა), ამიტომ ვერაფერი გავაყეთეთ.

ქუთაისის ლინინი ცოცხა შეეცაქეთდა და უკანვე გამოვიბრუნვით.

თუთხმეტი დღე დავრჩი სკკელი; მეთექვსმეტი დღეს შევებირთ მამაჩემს და მის მეუღლეს აფორბელი რამების გავხაენა, შევაბმეინე ურემში ხარები და ჩემი ცოლ შვილი, მაჭირთ, შემწვარი გოტები, ქათმები, არაკით ყოველგვარი ჩლითა და ფელამუშით ქალაქ ბათუმისკენ გვექნი პირი.

აქ რომ ჩამოვიდი, ყველამ შემომძახა:— გასტყებულხარ პეტრე სოფელშიო. მე კი მორხა, დავიკელი; ან როგორ მოვიკეთებდი. როცა ვამოსი, ქურბისა და კუბირი სიმინის მეტი არაფერი მიჭამია.

შეუდვი ჩემ საქმეს ვესწრები კრებებს, ვუსწნე მზისუნებებს, დადგენილებებს, მაგრამ ისე სახელოვანი მარაღ არ ვინახავ, როგორც სოფელში. აქ ჩემი საქმე მოსოლად ჯდობა და თითის აწევა. განსამდი ამ მდგომარეობაში დღე-გრჩები და ვისათ ისევე სახელოვანი შევიქნები ჩვენი სოფელში. კრება იქ მუდამ იქნება ისეთი უკეთესი საკითხი აქეთ და მეც ხომ მუდამ სალაპარაკო მექნება.

ასე დათავიდა ჩემი შეგებულტა წესს.

პ. ოზობლი.

ანოზათა მიღება

საქართველო
საზოგადოებრივი

კიკილა ბიძს (დიდი-ჯიხიში) ამ ამბის შესახებ «ბარტაროზში» უკვე იყო წერილი. საქმე სასამართლოს გადაეცა. მიერეგერ კი არ დებუდავთ, ანდა რა რასაჭიროა, როცა:

ჰკრეს პანლური, გამოავლეს, წაუქციეს სედლის-სკამი.

„ქიდე დასწერს“ (ბათიმი) ყოფილ დასწერს, თორემ შრომა ისევე ჩავიართ, როგორც ეხლა ჩავიართ. დასწერეთ, ჩვენ რა გვენაღლება, ხოლო ჩვენ კი არ გამოვიგზავნეთ.

მინინოზ. (ქალა. ოზურგეთი) თქვენი საპასუხო წერილი უკვე იყო გაწვთში მითავსებული. ალბად თვალყურს არ ადევნებდით.

მარტანუშ (ჯემუთი) მღვდელი ყოფილა და კაცი გამხდარა; თვითონ ამბობს:

მიხვდი საქმე წამხდარიყო...
გავიკრივე მორცხვად წვერი.
ერის კაცი შევიქენი,
„ნარკოპროსში“ შევიგერი...

ჰო-და ასეთი საქციელისათვის მადლობის მეტი არაფერი ეთქმის მას. ეხლა რომ ჩვენ ამისათვის ვუსაყვედუროთ,—ოგი ისევ „მოუშვებს“ წვერ-ულვაშებს და ისევ მღვდელი გახდება.

კოლბანს თქვენ მოსთქვამთ ცვირებით რომ ერთი თვე კიდევ დავაჯადონ. სოფელში დარჩებით, მაპარით და საქმელით გამოძღვებით, შემდეგ ჩამოხვალთ და უნივერსიტეტში ლექციების კარგად გაივებით... მაგრამ რაღა ჩვენ ვილაპარაკოთ:

ზოგი სოფლად წავიდა,
ისევ ბარგი წაიღო,
და შუშხუნა მაპარზე
შეფობავ კი აიღო.
ერთი თვე დავაჯადოვო,
რახაც შევქამთ შევვარგეთ;
თუ გინდათ რომ შემდეგში
ლექციებთ გავიგოთ.

არ გვერია, რომ ამის დამწერმა შესძლოს სახ. უნივერსიტეტში ლექციების გაგება.

ქანტს. რატომ არა,—კარგია თქვენი რაც არ ვიცით, აწ ვავიგებთ, შევავსწავლის ექსკურსია.

ხან ზვიდან გადავხედავთ, ხან დაბლდან,—ეს კურსია.

და ჩვენც ასე ვიპასუხებთ:

ამ წერილმაც გააკეთა ჩვენს გოლორში ექსკურსია. ჩვენ მივვიხვდით და არ ვბეჭდავთ... თქვენთვის არის ეს კურსია.

მირილიანოს. თქვენ აცხადებთ:

ვიწუებ პოეტობას, რომელიც არც ისე ადვილი საქმეა, როგორც ზოგიერთებს წარმოუღვინია.

მაგრამ არც ისე ძნელია, როგორც თქვენ გეძინებდით ლიქსის დაწერა.

მე პოეტობა დავიწუე და გავაქანე კალამი. კალამი მიკანკალეს მე მელანით ვანაწამები.

და ბოლოს ასე ათავებთ წერილს: მომავალში იმედი იქონიეთ უკეთესი იქნება.

არა, ძმაო; ჩვენ ვერ მოგვატყუებთ. ისიც კმარა, რომ თვის თავს ატყუებთ. შეიძლება ცოტა რამე აკლდეს ამ ჩემს წერილსო. ცოტა კი არა, ყველაფერი აკლია. უფსკერო გოლორშიც არ ლებულობდენ და დიდი ვედრებით მივადებინეთ როგორც იქნა.

მ. მ. დავაინებულობა. ლექსი გვარიანია, მხოლოდ პარიზი რუმინეთში არ არის.

მოუსხვენარს (ხახანაშვილის ქ. № 4) თქვით განცხადება:

ქვედა ხართლში ქალები არიან ცული ქცივისა, მათ მეთაურობს მარიამ, მსურველი კონცან-ხვევისა,

გადავიტოთ თქვენი უბნის კომისარიატს. მიმართეთ მას.

მინას (მარტყოფი) იყონ უქმყოფილო, მხოლოდ ვამოიღვიძონ და სოფლის საქმე გააკეთონ. მასწავლებელი ქალი თუ ბავშვებს სცემს და ამირომ იმისთვის საქირია ნიშნადური, აპა, გეგზავნიო.

ყველა შეგნებული მუშა-მოსამსახურე და მშრომელი უნდა იწერდეს, კითხულობდეს და ავრცელებდეს თავისი ინტერესების გამომხატველს და დამცველს

გაზეთი „მ უ შ ა“-ს გაზეთი

როგელსაც აქვს უფასო ღვადათვა ყოველკვირეული იუმორისტული ჟურნალი

„ტარტაროზი“

გაზ. „მუშა“ და ჟურნ. „ტარტაროზი“ თვეში ღირს თოთხმეტი შაური

გაზ. „მუშა“-ს მთავარ კანტორას აქვს თავისი განყოფილებები საქართველოს ყველა დაბა-ქალაქებში, სადაც მიიღება გაზეთზე სვლისმოწერა.

ნოემბრის და დეკემბრის თვეებისათვის კიდევ მიიღება ხელისშეწყობა

არ ღარჩეთ უბაზეთოთ!
ღღას ჩვენი გაზეთის
კ ა ნ ტ ო რ ა ღ ი ა ა
და ლეპულოვს ხელისშეწყობას

კანტორის მისამართი: ჯორჯიაშვილის ქ. № 6.